

ՀԱԻԱՏՔ

Առաջ՝ Աստուած եւ ապա Ազգ.
 Հայրենիքէ առաջ Հաւատք:
 Վերցո՛ւր Աստուած՝
 Բա՛ն չմնաց
 Կեանքէդ, ազգէդ, հայրենիքէդ:
 Կորսնցո՛ւր Զայն՝
 Կը կորուսե՛ս ինչ որ ունիս:
 Մարէ կրակն՝ ի՞նչ կը մնայ...
 Առաջ՝ Յիսուս, յե՛տոյ Մասիս:
 Խաչը կ'ապրի դրօշէն վեր.
 Հազար տեսակ դրօշներէն,
 Որ անցեր են,
 Միմիայն խա՛չն է վերապրեր
 Ու գերապրեր:
 Լո՛կ Աստուածով ես՝ լման մարդ.
 Եւ եթէ վրան ալ աւելցաւ
 Հայրենիքի սէրը հպարտ՝
 Աւելի՛ լաւ.
 Կրցար նաեւ հա՛յ մարդ ըլլալ,
 Հա՛յը իրաւ
 Ու իտէալ,
 Որուն սրտին մէջ անբաժա՛ն
 Են մինչեւ մահ Աստուած ու Ազգ:
 Զի չես կրնար քեզ հայ զգալ
 Առանց Անո՛ր,
 Որ ստեղծեր է ըզքեզ հա՛յ՝
 Լեզուններուն մէջէն անթիւ,
 Զի չե՛ս կրնար ըլլալ դուն հայ՝
 Եթէ չես նախ քրիստոնեայ...

ԺԱԳ Ս. ՅԱԿՈԲԵԱՆ